

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **M. Ž.**, bytem U k. 642/2, J., zast. JUDr. Tomášem Machem, LL. M., Ph. D., se sídlem Křížíkova 196/18, Praha, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2012, č. j. KUOK 72933/2012, sp. zn. KÚOK/58212/2012/ODSH/359, ve věci přestupku,**

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2012, č. j. KUOK 72933/2012, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci k rukám jeho právního zástupce na náhradě nákladů řízení částku 17.036 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, označeného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Jeseník, odboru dopravy a silničního hospodářství, sp. zn. MJ/48431/2013/ODSH–PA/lva, č. j. MJ/24233/2012, ze dne 4. 6. 2012, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále zákon o silničním provozu). Toho se dopustil žalobce tím, že ode dne 27. 7. 2011 do 19. 8. 2011 a dne 24. 8. 2011 řídil motorové vozidlo při výcviku v autošcole, ačkoliv v uvedené dobu nebyl držitelem řidičského oprávnění, měl uloženou sankci zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel. Tímto jednáním porušil povinnost řidiče stanovenou v § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu, kdy řídil motorové vozidlo, ač nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění podle § 81 zákona o silničním provozu. Za tento přestupek žalobci byla podle § 125c odst. 4 písm. a) a § 125c zákona o silničním provozu uložena sankce – pokuta ve výši 28.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 14 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

[2] Žalobce v žalobě namítal svou nevinu a napadené rozhodnutí považoval za nezákonné, byl jím zkrácen na svých právech zejména v důsledku nesprávného a nedostatečného vypořádání se s argumenty žalobce v odvolání. Žalovaný se nevypořádal v napadeném rozhodnutí s námitkou žalobce, která se týkala zpochybnění fikce doručení o rozhodnutí ze dne 23. 5. 2011. Žalobce své tvrzení, že nevykonával zakázanou činnost, opíral právě o skutečnost, že předchozí rozhodnutí mu v roce 2011 nebylo vůbec doručeno. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nevyvrátil přesvědčivými argumenty tvrzení žalobce o tom, že zásilka nebyla doručena, ačkoliv žalobce své důvody velmi podrobně popsal. Tvrzení žalovaného o tom, že jeho opatrovník vůči doručování písemností nebrojil, považoval žalobce za zcela irelevantní, stejně jako tvrzení žalovaného o tom, že se svou nečinností připravil o možnost reagovat na úkony správního orgánu. Právě za tímto účelem mu byl opatrovník ustanoven. Žalovaný se vůbec nezabýval námitkou žalobce spočívající ve zkrácení jeho procesních práv. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí tvrdil, že *„zpochybnit doručení napadeného rozhodnutí může pouze ustanovený opatrovník“* a tedy vyloučil, že by mohl žalobce v této věci jednat sám. Touto nezákonností rozhodnutí správního orgánu I. stupně se žalovaný vůbec nezabýval. Tím zatížil rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Za další naprosto zásadní vadu rozhodnutí žalobce považoval skutečnost, že žalovaný 21. 8. 2012 rozhodl o několika (není známo kolika) skutcích, které se měly stát v době od 27. 7. 2011 do 19. 8. 2011. V té době již odpovědnost za tyto skutky podle § 20 zákona o přestupcích zanikla. Rozhodnutí je proto v rozporu se zákonem. Žalovaný směl tedy rozhodnout o vině toliko u posledního skutku ze dne 24. 8. 2011, o zbylých skutcích měl za povinnost řízení zastavit. Žalobce byl přesvědčen, že skutečnost, že je trestán toliko za jeden skutek, by se nutně musela projevit i na výši pokuty a délce sankce zákazu činnosti. Proto soudu navrhl, aby rozhodnutí žalovaného zrušil a uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

[3] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že jak již uvedl v napadeném rozhodnutí, žalobce má právo na vyjádření svých subjektivních názorů na průběh řízení a na hodnocení podkladů pro rozhodnutí správním orgánem I. stupně, avšak tyto by měly být podklady ve spisovém materiálu správních orgánů obou stupňů. Z obsahu žaloby je však patrné, že jde ze strany žalobce o pohled jednostranný a zavádějící. Jak ze spisového materiálu vyplývá, žalobce námitku zpochybňující doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 23. 5. 2011 uvedl již před prvostupňovým správním orgánem a s touto námitkou se tento orgán následně řádně vypořádal. Poté se s touto námitkou vypořádal i žalovaný ve svém rozhodnutí (strana 3 odst. 4). Názor prvostupňového správního orgánu, že zpochybněním doručení rozhodnutí může pouze osoba, které je doručováno, v tomto případě opatrovník, na uvedené věci nic nemění, neboť s námitkou žalobce, že v daném případě nebyly splněny podmínky pro využití tzv. fikce doručení, se správní orgány vypořádaly. Co se týká „naprosto zásadní“ vady rozhodnutí spočívající v tom, že žalovaný projednal přestupky ze dne 27. 7. 2011 do 19. 8. 2011 v době, kdy již odpovědnost za tyto přestupky zanikla, tak tato je rovněž nedůvodná a zavádějící. Jak z výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného vyplývá, žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (zákon o silničním provozu), a nikoliv přestupku, jak uvádí žalobce. V daném případě žalobce vychází z předpokladu, že se v daném případě jedná o souběh přestupků, u kterých se zánik trestnosti posuzuje u každého jednotlivého přestupku jednotlivě či samostatně. V dané věci se však jednalo o pokračování v přestupku, který se považuje za jeden skutek, jak je patrné z výrokových částí rozhodnutí správních orgánů. Pod pojmem pokračujícího přestupku se rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem, naplňují stejnou skutkovou podstatu přestupku, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení, včetně blízké časové souvislosti. Při tomto hodnocení skutku vycházel správní orgán analogicky z § 116 trestního zákona. Z výše uvedených důvodů považoval žalovaný námitky žalobce za nedůvodné a navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[4] Žalobce ve své replice uvedl, že žalovaný opakovaně tvrdí, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 23. 5. 2011 bylo doručeno, ačkoliv zcela evidentně nebyla splněna jedna ze základních podmínek fikce doručení, čímž se vůbec nezabýval ani správní orgán prvního stupně ani žalovaný. Žalovaný ve svém vyjádření tvrdí, že pokud jde o podmínky tzv. fikce doručení, že se s žalobcovými argumenty správní orgány vypořádaly, což neodpovídá skutečnosti. Nad rámec dříve uvedeného žalobce upozornil, že § 23 odst. 1 správního řádu předpokládá, „nebyl-li v případě doručování podle § 20 adresát zastižena ...“. Splnění tohoto základního předpokladu je možné pouze tehdy, kdy poskytovatel poštovních služeb se nějakým způsobem pokoušel adresáta zásilky zastihnout, což v daném případě objektivně nebylo splněno. Žalobce, resp. jeho opatrovníka se nikdo nepokoušel zastihnout. V rozhodnutí nebyla zmíněna ani skutečnost, zda bylo či nebylo možno doručit zásilku jiným způsobem přípustným podle § 20 správního řádu. Uložení písemnosti je možné až tehdy, když adresát nebyl ani zastižena, ani mu nebylo zásilku možná výše uvedenými způsoby ve smyslu § 20 správního řádu doručit. Pokud jde o tvrzené

pokračování v přestupku, potom povaha souběhu či naopak absence souběhu je sice dána faktickým stavem bez ohledu na to, jak je tato skutečnost případně popsána v rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o vině. Správní orgán I. stupně, který rozhodl v přestupkovém řízení o vině ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, povahu jednání pachatele z hlediska kvalifikace případných souběhu vůbec neuvedl. Žalobce sám přitom ve svém odvolání nastínil otázku souběhu poukazem na to, o kolik útoků se mělo jednat, zda šlo o jeden pokračující přestupek či přestupků více a v jakém souběhu měly být spáchány, což je nezbytné pro správné právní posouzení protiprávního jednání. Pokud tedy žalovaný rozhodoval v okamžiku, kdy zanikla odpovědnost za čtyři skutky z pěti skutků, měl tyto své úvahy zcela jednoznačným způsobem vyjádřit již ve svém rozhodnutí o odvolání. Protože to neučinil, zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Proto žalobce považoval za absurdní a neakceptovatelné, aby tuto svou chybu žalovaný napravoval až ve vyjádření k žalobě a pokoušel se tím zhojit svůj zcela vadný postup.

[5] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 21. 8. 2012 s přihlédnutím ke specifikům vyjádřeným dále v rozsudku.

[6] Ze správního spisu krajský soud ve vztahu k souzené věci zjistil z oznámení přestupku (ručně psaného), že žalobce v době od 27. 7. 2011 do 19. 8. 2011 vykonával výcvik a výuku v autošколе, ačkoliv od 22. 6. 2011 měl uložen trest zákazu řízení motorových vozidel na dobu 10 měsíců. Žalobce se do tohoto oznámení nevyjádřil ani nepodepsal.

[7] Podle úředního záznamu bez uvedení data vrchní inspektor nrap. V. R. konzultoval se státní zástupkyní Mgr. B. a ta uvedla, že ve věci nespátřuje naplnění skutkové podstaty trestného činu (přečinu), neboť by bylo nutné prokázat úmysl, což v případě žalobce nelze, neboť oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém ohodnocení stejně jako rozhodnutí č. j. MJ/50958/2010/ODSH-PA/Šim mu nebylo prokazatelně doručeno nebo s ním nebyl prokazatelně seznámen.

[8] Správní orgán I. stupně dne 13. 9. 2011 oznámil Policii ČR podezření ze spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákona, neboť žalobce v době od 27. 7. 2011 do 24. 8. 2011 vykonával činnost, která mu byla zakázána rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 23. 5. 2011, čj. MJ/50958/2010/ODSH-PA/Šim (právní moc 22. 6. 2011). Od 30. 7. 2008 (nabytí právní moci rozhodnutí o zákazu řízení motorových vozidel na 10 měsíců podle rozhodnutí čj. MJ/17245/2008) pozbyl žalobce řidičské oprávnění, kdy si nesplnil povinnost vyplývající ze zákona č. 361/2000 Sb., po uplynutí zákazu řízení motorových vozidel, tj. dnem 30. 5. 2009 požádat o vrácení řidičského oprávnění. Jelikož se správnímu orgánu nedařilo doručovat písemnosti na výše uvedenou adresu, bylo doručováno oznámení o dosažení 12 bodů veřejnou vyhláškou. Dne 27. 7. 2011 byl žalobce přijat do

autoškoly na základě podání žádosti o přijetí do výuky a výcviku k získání řidičského oprávnění skupiny C + E. Na žádosti o řidičské oprávnění žalobce prohlásil, že mu nebyl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel a toto prohlášení potvrdil ke dni 27. 7. 2011 svým podpisem. Žalobce ukončil výuku a výcvik v autošcole ke dni 19. 8. 2011. Dne 24. 8. 2011 vykonal jízdu při závěrečné zkoušce před zkušebním komisařem, dne 31. 8. 2011 vykonal úspěšně závěrečnou zkoušku na Magistrátu hlavního města Prahy. K oznámení byla přiložena žádost o řidičské oprávnění, záznam o zkouškách odborné způsobilosti a lékařský posudek zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel. Podle výpisu z evidenční karty žalobce obdržel řidičský průkaz 19. 5. 2003, tento průkaz je od 9. 9. 2011 zadržen.

[9] Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 23. 5. 2011, čj. MJ/5098/2010/ODSH–PA/Šim, byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 a z přestupku podle § 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích – žalobce řídil nákladní vozidlo a nebyl držitelem příslušné skupiny nebo podskupiny řidičského oprávnění a užil záznamové listy na dobu delší než 24 hodin, nedodržel bezpečnostní přestávku řízení. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 37.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 18 měsíců. Toto rozhodnutí bylo doručováno opatrovnici žalobce B. Ž.. Podle kopie obálky nebyla opatrovnice zastižena a zásilka byla uložena a připravena k vyzvednutí od 26. 5. 2011, byla zanechána výzva k vyzvednutí zásilky s poučením o důsledcích nevyzvednutí nebo odmítnutí převzetí. Na rubu obálky je uvedeno, že zásilku nebylo možné vložit do schránky, přestože o tuto službu bylo odesílatelem požádáno. Zásilka byla vrácena zpět odesílateli.

[10] Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 30. 6. 2008, čj. MJ/17245/2008, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o přestupcích (naměřena rychlost jízdy 94, resp. 91 km/h) a za to mu byla uložena pokuta ve výši 8.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 10 měsíců. Podle doložky rozhodnutí nabylo právní moci 30. 7. 2008.

[11] V řízení v souzené věci nebylo možné oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání žalobci doručit do vlastních rukou, neboť podle prohlášení doručujícího orgánu je „*adresát na uvedené adrese neznámý*“. Nato byl žalobci ustanoven opatrovník – paní B. Ž.. Usnesení o ustanovení opatrovníka bylo B. Ž. doručováno 11. 1. 2012. Na obálce je doručujícím orgánem uvedeno, že adresát má „*odnos*“, zásilka byla uložena a připravena k vyzvednutí od 11. 1. 2012. Výzva k vyzvednutí uložené zásilky s poučením o důsledcích nevyzvednutí nebo odmítnutí převzetí zásilky nebyla zanechána z důvodu: „*odnos od pošty*“. Na zadní straně obálky je jako důvod vrácení zásilky uvedeno, že zásilku nebylo možné vložit do schránky, přestože o tuto službu bylo od odesílatele požádáno – ručně dopsáno: „*odnos od pošty*“. Na přední straně obálky je uvedeno: „*fikce 23. 1. 2012*“.

[12] Oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání ze dne 17. 2. 2012 bylo doručováno opatrovnici. Na obálce je uvedeno, že adresát nebyl zastižen, zásilka byla uložena a připravena k vyzvednutí „*od 21. 2. 2012 odnos*“.

Výzva k vyzvednutí uložené zásilky s poučením o důsledcích nevyzvednutí nebo odmítnutí převzetí zásilky nebyla zanechána z důvodu: „*odnos*“. Jako důvod vrácení zásilky byl uveden: jiný důvod – „*zřízen odnos zásilek*“. Na přední straně obálky je uvedeno: „*fikce 2. 3. 2012*“.

[13] Oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání, adresované žalobci, ze dne 20. 3. 2012, bylo žalobci doručeno do vlastních rukou 23. 3. 2012.

[14] Dne 22. 3. 2012 bylo zrušeno ustanovení opatrovníka.

[15] Dne 12. 4. 2012 byl přestupek projednán s žalobcem. Žalobce ve svém vyjádření do protokolu uvedl, že vůbec nevěděl, že není držitelem řidičského oprávnění a že má uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení vozidel. K dotazu správního orgánu, zda v době výcviku řídil, žalobce uvedl, že ano, řídil, jezdil normálně s nákladákem. Výcvik vykonával v Praze.

[16] Po zmocnění právního zástupce žalobce písemně správnímu orgánu I. stupně sdělil, že sankce zákazu řízení všech motorových vozidel od 22. 6. 2011 mu nebyla pravomocně uložena, protože rozhodnutí ze dne 23. 5. 2011 nenabýlo právní moci, neboť žalobci, resp. jeho opatrovníkovi nebylo nikdy doručeno. Opatrovník nebyl řádně poučen podle § 23 odst. 5 správního řádu. Na rozhodnutí ze dne 23. 5. 2011 byla chybně vyznačena právní moc, když skutečnosti na základě tohoto rozhodnutí vyznačeny v registru řidičů. Rozhodnutí ze dne 23. 5. 2011 bylo žalobci oznámeno až dne 12. 4. 2012, z opatrnosti podal žalobce odvolání a s ohledem na § 20 odst. 1 zákona o přestupcích navrhl zastavit řízení v této věci. Žalobce současně vznesl námitku proti záznamu bodů.

[17] Dne 12. 5. 2012 požádal správní orgán I. stupně Českou poštu, s. p., o sdělení, jakým způsobem bylo provedeno doručení písemností opatrovníci, která byla připravena k vyzvednutí od 26. 5. 2011. Podle vedoucí pošty paní Z. M. poučení a výzva byly zanechány na poště, adresát měl zřízen odnos zásilek od pošty, zásilka byla 7. 6. 2001 vrácena zpět, nebyla vyzvednuta v úložní lhůtě.

[18] Rozhodnutím ze dne 4. 6. 2012 uznal správní orgán I. stupně žalobce vinným ze spáchání přestupků uvedených na začátku odůvodnění tohoto rozsudku. Podle odůvodnění žalobce od 30. 7. 2008 není držitelem žádné skupiny řidičského oprávnění, a to pozbyl z důvodu uložení sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel. Do dnešního dne si žalobce nepožádal o vrácení řidičského oprávnění. K odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, i nedbalosti nevědomé. Pokud 26. 3. 2008 a dne 27. 9. 2010 byl žalobce kontrolován hlídkou Policie ČR a bylo s ním sepsáno oznámení o přestupku z důvodu podezření protiprávního jednání žalobce, bylo pouze v jeho zájmu zajímat se o to, jakým způsobem byly oznámené přestupky vyřešeny. K námitkám žalobce doručeným správnímu orgánu 10. 5. 2012 tento uvedl, že jsou nedůvodné, jelikož zpochybnit doručení napadeného rozhodnutí může pouze ustanovený opatrovník. Součástí spisového materiálu, se kterým byl žalobce seznámen, je rozhodnutí čj. MJ/50958/2010/ODSA – PA/Šim a dále pak rozhodnutí čj. MJ/17245/2008 ze dne

30. 6. 2008, které nabylo právní moci dne 30. 7. 2008. Tímto rozhodnutím byla žalobci uložena sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v délce 10 měsíců. Na základě tohoto rozhodnutí pozbyl žalobce řidičské oprávnění. Po uplynutí sankce zákazu činnosti žalobce nepožádal o vrácení řidičského oprávnění, a proto je od 30. 7. 2008 bez řidičského oprávnění. Ohledně rozhodnutí čj. MJ/50958/2010/ODSH–PA/Šim byla provedena reklamace doručení a podle vyjádření pošty byly poučení a výzva zanechány na poště Vápenná. Adresát měl zřízen odnos zásilek od pošty. Od 26. 5. 2011 byla zásilka připravena k vyzvednutí a dne 7. 6. 2011 byla vrácena zpět správnímu orgánu I. stupně, jelikož nebyla adresátem ve stanovené lhůtě vyzvednuta.

[19] V odvolání žalobce namítal, že ve výroku rozhodnutí není uvedeno, jakého řidičského oprávnění měl být žalobce držitelem a navíc řídil výcvikové vozidlo autoškoly, pro jehož řízení podle § 3 odst. 3 písm. b) zákona držitelem řidičského oprávnění nemusel, ani nemohl být. Skutek, který spáchal, nelze subsumovat pod § 3 odst. 3 písm. b) zákona ani pod § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona. Podmínka § 3 odst. 3 zákona se stanovuje alternativně s dalšími podmínkami pod bodem 5 nebo 8, což je vyjádřeno spojkou „nebo“. Žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí, absenci obligatorních náležitostí podle § 68 odst. 3 správního řádu, namítal nedoručení rozhodnutí ze dne 23. 5. 2011, čj. MJ/50958/2010/ODSH–PA/Šim. Nedoručení nemusel namítat jen opatrovník. Podle doručky k uvedenému rozhodnutí nebyla zanechána výzva k vyzvednutí a podmínky fikce podle § 24 odst. 1 správního řádu naplněny nebyly. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 7 As 53/2011–77. K nezbytnosti prokázání všech znaků skutkové podstaty přestupku odkázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 17/2012–42.

[20] V napadeném rozhodnutí žalovaný odkázal na rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 23. 5. 2011, čj. MJ/50958/2010/ODSH–PA/Šim, které bylo žalobci doručeno za využití institutu tzv. fikce doručení a nabylo právní moci dne 22. 6. 2011. Od tohoto dne započala běžet lhůta zákazu činnosti v době, kdy žalobce vykonával výcvik a výuku v autoškolě, byl v zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel. Samotná skutečnost, že žalobce vykonával zakázanou činnost pod kontrolou a vedením jiné osoby, byť specificky odborně připravené, nic nemění na tom, že porušil omezení stanovená mu rozhodnutím. Tento závěr žalovaného je totožný s právním názorem Nejvyššího soudu (usnesení ze dne 22. 7. 2007, sp. zn. 11 Tdo 594/2004). Podle žalovaného odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí bylo v souladu s § 68 odst. 3 a § 2 správního řádu. Žalovaný odmítl i námitku o porušení § 24 odst. 1 správního řádu o nesprávném užití tzv. fikce doručení. Ze spisového materiálu správního orgánu, konkrétně listu č. 27 je zřejmé, že poučení a výzva k písemnosti obsahující uvedené rozhodnutí byly zanechány na poště Vápenná, neboť opatrovnice měla zřízený tzv. odnos zásilek od pošty. Provozovatel poštovní služby postupoval zcela v souladu s požadavkem adresáta, a to za dodržení podmínky, že mu byla zanechána výzva a poučení o právních důsledcích nevyzvednutí předmětné zásilky. Žalovaný zdůraznil a poukázal na skutečnost, že tato zásilka byla určena do rukou opatrovnice žalobce, který vůči doručování písemností nijak nebrojil, nikoliv do rukou žalobce samotného.

Žalobce, ač měl v evidencích uvedenu adresu pobytu U K. 642/2, J., se na této adrese nezdržoval a podle provozovatele poštovní služby nebyl na uvedené adrese znám. Tímto svým přístupem se žalobce svou nečinností připravil o možnost řádně a včas reagovat na úkony správního orgánu. Jeho nečinnost proto nelze dávat k tíži správnímu orgánu. Žalobce by si měl být vědom základní zásady *vigilantibus iura scripta sunt*, tedy necht' každý střeží svá práva. Sankci shledal žalovaný jako adekvátní a ztotožnil se s odůvodněním správního orgánu I. stupně.

[21] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

[22] První žalobní námitka směřovala proti přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, konkrétně se podle žalobce žalovaný nevypořádal s námitkou týkající se fikce doručení a s tím, že podle žalobce mu rozhodnutí v roce 2011 nebylo vůbec doručeno. Žalobce také nesouhlasil s tím, že proti doručení mohl brojit pouze ustanovený opatrovník.

[23] Tuto námitku shledal soud jako důvodnou. Žalovaný se sice vypořádával s doručením a účinky rozhodnutí ze dne 23. 5. 2011 (tento postup žalovaného je v souladu s rozsudkem zdejšího soudu ze dne 29. 11. 2010, čj. 76 A 16/2010-28, a v návaznosti na něj s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2011, čj. 5 As 3/2011-54, podle kterých je relevantní otázka doručení písemnosti, kterou se ukládá žalobci zákaz řízení motorových vozidel v předcházejícím řízení). V rámci tohoto posouzení se však žalovaný stejně jako správní orgán I. stupně vůbec nevypořádal s rozporem mezi údaji uvedenými na obálce písemnosti ze dne 23. 5. 2011 (podle které nebyla zanechána výzva k vyzvednutí zásilky s poučením, obálku s písemností nebylo možné vložit do schránky a byla vrácena zpět odesílateli) a údaji uvedenými ručně na sdělení České pošty s. p. ze dne 25. 5. 2012 k žádosti žalovaného, že poučení a výzva byly zanechány na poště, adresát měl zřízen odnos zásilek od pošty, zásilka byla 7. 6. 2001 vrácena zpět, nebyla vyzvednuta v úložní lhůtě. K tomuto rozporu se žalovaný a správní orgán I. stupně vůbec nevyjadřují, ba jej dokonce nezmiňují, i když kopie obálky písemnosti ze dne 23. 5. 2011 je součástí správního spisu (na č. I. 11). Přitom podle § 23 odst. 4 správního řádu (účinného od 1. 7. 2010 do 30. 6. 2012) *adresát se vyzve vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil*. K podobné otázce srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 2. 2013, čj. 76 A 34/2011-54, www.nssoud.cz). Protože žalovaný jako důvod spáchání přestupku uvádí tu skutečnost, že žalobce měl zákaz řízení motorových vozidel vyplývající z rozhodnutí ze dne 23. 5. 2011, je otázka doručení této písemnosti významná a bez jejího zodpovězení nelze postavit najisto otázku o spáchání přestupku, resp. odpovědnosti a vině za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb. se skutkovým základem založeným na pozbytí řidičského oprávnění v důsledku uloženého zákazu řízení podle rozhodnutí ze dne 23. 5. 2011 tak, jak je to uvedeno ve výroku napadených rozhodnutí. Protože soud tuto část rozhodnutí považuje za

nepřezkoumatelnou, nemůže se k předmětné otázce věcně vyjadřovat. V dalším řízení však nelze opomenout skutečnost, která sice nastala až po nabytí právní moci žalobou napadeného rozhodnutí, tj. že rozhodnutí ze dne 23. 5. 2011 bylo zrušeno v přezkumném správním řízení rozhodnutím Ministerstva dopravy ze dne 4. 3. 2013, čj. 108/2013-160-SPR/3. Přesto je třeba, aby se správní orgány v novém rozhodnutí s popsanou otázkou vůbec vypořádaly, a to již ke stavu ke dni vydání nového rozhodnutí, neboť o tuto skutkovou podstatu opřely svůj výrok o vině. Pokud řízení bylo zahájeno a vedeno o dvou přestupcích, musí správní orgány o dvou přestupcích rozhodnout (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2013, čj. 4 As 34/2013-24, všechny zde citované rozsudky správních soudů jsou dostupné na www.nssoud.cz). Řízení bylo zahájeno pro jednání spočívající v tom, že žalobce neměl řidičské oprávnění na základě rozhodnutí ze dne 23. 5. 2011. Protože jde o správní trestání a na výrok a související odůvodnění je kladen požadavek jasnosti a určitosti ve vztahu ke spáchanému skutku, resp. skutkům, měla tato vada vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a námitka žalobce byla důvodná.

[24] Pokud v obou napadených správních rozhodnutích existovaly dva důvody, resp. dvojí jednání jako základ trestání, je nutno si položit otázku, zda zbývajících důvod, tj. řízení bez řidičského oprávnění, které je nespornou skutečností, obstojí jako důvod pro vyslovení viny.

[25] Zde se musel soud z úřední povinnosti, tj. bez uplatnění žalobní námítky v dvouměsíční lhůtě zabývat účinností právního předpisu v době páchání pokračujícího přestupku (v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, čj. 8 Afs 51/2007 – 87). Nutno však dodat, že na tuto skutečnost žalobce poukázal v elektronickém podání ze dne 18. 7. 2014. Žalobce byl uznán vinným za spáchání přestupků v době 27. 7. 2011 do 19. 8. 2011 a dne 24. 8. 2011. Správní orgán I. ani II. stupně se nezabývaly tím, o jaký přestupek (podle kterého právního předpisu), resp. souběh se tak jedná (zda o pokračující přestupek apod.), s výjimkou části odůvodnění (2. odstavec na straně 3) napadeného rozhodnutí. Od 1. 8. 2011 platila jiná právní úprava (podle jiného právního předpisu) než do 31. 7. 2011 – do 31. 7. 2011 platila právní úprava podle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (§ 22 odst. 1 písm. e), a od 1. 8. 2011 podle zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) - § 125c odst. 1 písm. e) bod 1. Ke změně právní úpravy v průběhu páchání jednotlivých jednání se správní orgány s uvedenou výjimkou vůbec nevyjadřují, stejně jako o typu souběhu, zda jde o pokračující nebo jiný přestupek a tento svůj závěr náležitě neodůvodnily. Proto i v této části je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné (ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2014, čj. 9 As 20/2014 – 50, www.nssoud.cz).

[26] Nedůvodná je námitka proti argumentaci správního orgánu I. stupně v rozhodnutí ze dne 4. 6. 2012, že proti doručení mohl brojit i žalobce, nejen opatrovník. V tom dává soud zapravdu žalobci, správní orgán I. stupně tuto otázku posoudil nesprávně, žalovaný se k ní nevyjadřoval. Opatrovník je zástupcem účastníka, činí úkony za zastupovaného, avšak z žádného ustanovení právního předpisu ani smyslu institutu opatrovníka nelze dovodit závěr, že by nemohl žalobce

jednat sám za sebe, ba právě naopak. Šlo o vadu v řízení, která však nemohla mít v souzené věci za shora pospaných okolností vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. S ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 16. 6. 2010, č. j. 5 As 60/2009 – 163), podle níž je nutné vždy zkoumat míru procesního pochybení s ohledem na složitost předmětu řízení, je nutno dospět k závěru, že toto dílčí pochybení správních orgánů nemůže odůvodnit zrušení napadeného rozhodnutí. I následné postupy ve správním řízení potvrdily, že uvedená vada neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

[27] Další relevantní otázkou v souzené věci je, zda se mohl žalobce dopustit přestupku, pokud neměl řidičské oprávnění a řídil pod dohledem učitele autoškoly. K této otázce se však soud nemůže za dané procesní situace vyjadřovat, neboť by tím nepřípustně zasahoval do rozhodovací činnosti správních úřadů a činil by tak v rozporu s principem dělby moci a subsidiarity správního soudnictví.

[28] Vzhledem k výše uvedenému soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s. V dalším řízení je žalovaný právním názorem soudu v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán.

[29] Soud přiznal v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. náhradu nákladů řízení úspěšnému žalobci, a to za tyto úkony právní služby: podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném v roce 2012, za převzetí věci a podání žaloby ve výši dvakrát 2.100 Kč (tj. 4.200 Kč) a podle advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2013 za dva úkony po 3.100 Kč, tj. 6.200 Kč (za podání repliky, kterou sice soud nevyžadoval, ale byla důvodná, a dále za zaslání vyžádaného vyjádření k uspokojení navrhovatele po přezkumném řízení ohledně podkladového rozhodnutí; soud poznamenává, že vyjasňování plných mocí nebyl účelně vynaložený úkon zástupce). K částce 10.400 Kč náleží paušál ve výši 4 x 300 Kč (1.200 Kč) dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. a zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč za podání žaloby. K odměně 11.600 Kč náleží podle § 57 odst. 2 s. ř. s. daň z přidané hodnoty ve výši 2.436 Kč (11.600 + 2.436 = 14.036). Celková náhrada nákladů řízení činí 17.036 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem

lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 20. 8. 2014

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně